

Тръгна по пжтя дѣдо Коледа и тъкмо на Бѣдни вечеръ стигна до единъ прекрасенъ дворецъ. Прозорцитѣ му свѣтѣха отдалече. Чуваха се пѣсни, музика и смѣхъ. Старецътъ се спрѣ. Чий е тоя дворецъ? Каква е тая вълшебна музика! Поколеба се, но тръгна и влѣзе въ двора старецътъ и остана смаянъ. Не знаеше сънува ли, или всичко е наяве. Той изеднажъ се стопли. Тука бѣше сжщинско лѣто. По клонитѣ на дърветата висѣха златни плодове. По върховетѣ имъ свѣтѣха ярки слънца. Керемидитѣ на двореца бѣха отъ сребро и лъщѣха. Въ срѣдъ двора растѣше грамадно дърво, по което висѣха шарени звезди.

Старецътъ гледаше слисанъ.

— Това е двореца на горския царь, — каза пазачътъ.

Отидоха да съобщатъ на царя. Царьтъ прие стареца. Изеднажъ въ салона нахълтаха деца, които се гонѣха радостни. Дѣдо Коледа трепна: та онова височкото момченце съ кждрава коса не е ли неговото внуче? То е! То е!

— Царю! — зарадва се старецътъ, ето го! Видѣхъ го. Внучето ми!

Детето видѣ дѣда си и се хвърли въ пригрѣдкитѣ му.

Царьтъ каза на стареца:

— Всички тия деца, що виждашъ тукъ, сж намѣрени въ гората. Моитѣ слуги ги прибиратъ, а ние съ царицата се грижимъ за тѣхъ. Коего поиска, изпращаме го при родителитѣ му.

Старецътъ се замисли. Натъжи се.

— Какво мислишъ? Мжка ли ти е за детето? — попита го царьтъ. — Ако искашъ, и ти остани тука.

Дѣдо Коледа дигна глава и разправи на добрия царь за срещата си съ чудния старецъ. Оплака му се, че е си-ромахъ и не може да изпълни даденото обещание.